

POSUŠALI SMO ...

Uvodni koncert *Berlinska romanca* je s komornim orkestrom ali ansamblom Komične opere pokazal vse prvine vrhunskega muziciranja, zlasti v homogenih godalih: v Mendelsohnovi *Simfoniji za godala št. 10 v h-molu* in še bolj v doživetem mladostnem skladateljevem *Violinskem koncertu št. 1 v d-molu* s solistom, violinistom in koncertnim mojstrom ali voditeljem orkestra Gabrielom Adorjánom. Sibeliusova *Romanca v C-duru*, še bolj pa *Žalostni valček*, sta pokazala vso žlahtnost in plemenitost skladateljevega občutenja sveta; žalost

sploh ni žalostna, ker je valček tako sijajen v svoji fakturi, izpeljavi, melodiji in angažmaju, v katerega se glasbeniki »potopijo«. Največji izziv večera so bile tri skladbe Franza Schrekerja, dunajskega profesorja Marija Kogoja. *Valse lente za mali orkester*, *Intermezzo* in *Scherzo za godalni orkester* so napisane v postromantičnem, to je skladateljevem zgodnjem stilu in se še ne spogledujejo s kasnejšim ekspresionizmom. Drugi koncert Berlinčanov s filmsko glasbo za slavnega režiserja Friedricha Wilhelma

Murnaua in njegov film *Poslednji mož* je navdušil. Prvo glasbo za *Poslednjega moža* iz leta 1924 je napisal Giuseppe Becce, ki se v filmu pojavi na koncu, kot berač, ki mu čez noč obogateli glavni junak ne da le denarja, ampak ga povabi k sebi v kočijo, in to pred vsemi zavistneži. Drugo glasbo za ta film, po Beccejevi, je napisal sodobni nemški skladatelj Detlev Glanert. Prišel je v Maribor in se kar dvakrat priklonil na odru po očitno navdušujoči poldrugo uro dolgi »spremljevalni« izvedbi njegove filmske glasbe s Komor-

nim orkestrom Komične opere iz Berlina pod dirigentskim vodstvom specialista za filmsko glasbo Franka Strobla. Njegova glasba je prav tako psihološka, kot spremljamo psihologijo (podzavest) junaka v globini dvorane na platno projiciranem filmu. Ni dialogov, ni napisov, ni komentarjev ... je le glasba, ki poleg filmske slike pove vse, kar »manjka«. Glanert je poleg Beccejeve glasbe pustil še znane citate iz klasične glasbe drugih avtorjev in s tem opozoril, da so si nekoč avtorji filmske glasbe, ker ni bilo časa za celovito

avtorsko ustvarjanje, pomagali s »krajom« drugih partitur. Ta vidik se je pokazal bolj proti koncu filma, kar potrjuje tezo o primanjlovanju časa, ne pa skladateljskih idej. Tretji koncert *Med radostjo in boleščjo* je bil namenjen komorni glasbi. Nastopili so violinistka Lily Francis, violončelist Reinhard Latzko in pianist Christian Schmidt. Največ interpretativne volje je imela violinistka (Debussy: *Sonata za violino in klavir v g-molu*), violončelist (Schubert: *Sonata za violončelo in klavir v a-molu, D 821*) je deloval mlačno, neinventivno in brez žara.

V Schubertovem triu za klavir se je, tako kot v poprejšnjih skladbah, izkazal še pianist, a smo v vsem večeru pogrešali več zavedanja, da je koncert že sam po sebi praznik. Posebno doživetje je bil četrti koncert na Ptujskem gradu *Dve stoletji Italije* z ansamblom La Capricciosa, s poudarkom na italijanski komorni baročni glasbi in deloma še renesančni na starih inštrumentih. Izvajalci so bili člani orkestra Komične opere iz Berlina. Tristo in štiristo let stara glasba je pokazala razlike v kakovosti, pri čemer so dominirali Tartini, Vivaldi, Monte-

verdi in Corelli, medtem ko je bila glasba pozabljenih skladateljev, kot so Marco Uccellini, Giovanni Paolo Cima, Tarquinio Merula, Antonio Bertali in Giovanni Maria Nanino, bistveno manj izrazita. Peti koncert je naše glasbenike popeljal čez mejo, kjer so v dvorani za komorno glasbo Kongresa Gradec nastopili hornist Boštjan Lipovšek, oboist Dudu Carmel, violinist Janez Podlessek in pianist Rok Palčič na koncertu *Iskrive interakcije* z deli Heinricha von Herzogenberga, Benjamina Brittna in Johannesesa Brahmsa. **MARIJAN ZLOBEC**